

NEPOZNANÁ PŘÍTOMNOST BOŽÍ

(kázáno 18. června 1964 v Topeka, Kansas, USA)

Protože je naše auditorium malé, pokusíme se pospíšet si, abychom – pokud možno – brzy skončili. Pracujeme na jediném cíli: Abyste poznali Ježíše Krista – Jeho přítomnost. Podívejte, když ON je přítomen, pak je všechno v pořádku. Dal Slovo. Je zde, aby ho potvrdil. Dokazuje, že to uskuteční, je přece včera, dnes i na věky stejný. Včera večer jsme prožili, že to bezchybně učinil, a prožíváme to večer co večer, den za dnem, rok za rokem. Ani jedinkrát něco nepředpověděl, úplně jedno, kdy to bylo a co se mělo stát, co by naprosto do puntíku nesouhlasilo, i co se týče času, – a to tisíckrát. Jak je to možné? Kolik lidí to ví, zná tu službu a ví, že je to pravda? Zde to máte! Ani jednou! Je úplně jedno, jak se to zdálo být nemožné: Stalo se to tak. ON je Bůh. Kéž bychom to jen poznali a pevně na tom lpěli!

Budeme zde jen krátký čas. Myslím, že nám zbývají ještě dva nebo tři večery a jeden den! V neděli odpoledne, jak si myslím, se bude konat závěrečné shromáždění. Kvůli pastorům a ostatním se pokusíme skončit v neděli odpoledne. Nechceme vás vzdalovat od vaší církve, nýbrž bychom chtěli, aby se lidé k církvi připojili a aby byla posílena vaše víra v Boha, kterému ve své církvi sloužíte. V žádném případě nechceme, aby dveře modliteben zůstaly zavřeny. Chtěli bychom, abyste tam zůstali, a pokoušíme se pouze pomoci vám a povzbudit vás. Probuzení neznamená, že se připojí víc lidí k církvi – probuzením má být oživeno to, co už právě máte. To souhlasí. To je probuzení.

Jednou jsem pozoroval na břehu moře mohutné hučení větru. Bylo to vzrušující. Och, nebylo to u moře, nýbrž u Michigenského jezera. Stál jsem tam a pozoroval přicházející vlny. Jezero bylo rozbouřené, voda v pohybu, a čluny se houpaly sem a tam. Myslel jsem si: „Co se to tady vlastně děje?“ A napadlo mne: „Jezero prožívá probuzení.“ To je ono! Proč v něm byl takový pohyb? Protože na něj přišel dolů mohutný hukot větru. Pomyslel jsem si: „Víš ty co? Nyní v něm není ani o jedinou kapku vody více než dříve, když bylo jezero naprosto klidné. Není v něm víc vody, nýbrž je pouze rozbouřené. Proč je tak rozbouřené?“ Víte, co se tím stane? Všechna špína, která se v něm nachází, je vyplavena na břeh.

To potřebujeme i my: Vyhození nevíry na břeh. Dejte přednost Slovu Božímu. Potřebujeme probuzení, aby byla vyplavena nevíra a aby všechen ten

„obtížný hmyz”, pověra a takové věci, vyšly ven, tak, abychom poznali, že Bůh je stále ještě Bohem. K tomu máme ta probuzení.

Kéž nám Bůh pomůže číst text, který jsme si pro dnešek večer vybrali. Kéž by pozhnal čtení Svého Slova. Otevřeme si evangelium Matouše 12, a čteme od verše 38 – 42. Moje téma dnes večer zní: **Nepoznaná přítomnost Boží.**

Včera večer jsme mluvili o tom, že Ježíš je včera, dnes i na věky stejný. Poznali jsme, že je stejný včera, dnes i na věky. Když ON je stejný, pak ani nyní Jeho přítomnost nebude poznána. Nechte nás číst:

„Nato Mu odpověděli někteří ze zákoníků a farizeů: „Mistře, chtěli bychom od Tebe vidět znamení.” ON jim ale odpověděl: „Pokolení zlé a cizoložné žádá znamení. Ale nebude mu dáno jiné znamení, než znamení proroka Jonáše. Neboť jako byl Jonáš v těle velryby tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v nitru země. Muži z Ninive povstanou na soudu s tímto pokolením a odsoudí jej, neboť oni se káli po Jonášově kázání, a zde je přece Větší, nežli Jonáš! Královna z jihu povstane na soudu s tímto pokolením a odsoudí je. Neboť přišla od končin země, aby uslyšela moudrost Šalamounovu, a zde je přece Větší, než Šalamoun.”

Nepoznaná přítomnost! Nač mohli tito lidé myslet! Pokaždé, když se Bůh projevil se stalo totéž. Když tu byl Ježíš poprvé, řekl: **„Prorokům stavíte hrobky a zdobíte je, ale vaši otcové je zabili!”**

Hleďte, něco se děje a táhne kolem, ale lidé to nepoznají. Bůh to skryje před očima moudrých a chytrých a zjeví to těm nesprávným, kteří to přijmou. Ježíš děkoval Otcí, protože to tak činí. Jde to kolem lidí a oni to nepoznají.

Vy katolíci, kteří jste dnes večer zde, vzpomeňte si, co se událo před několika roky s Janou z Arku. Toto mladé děvče vedlo francouzské vojsko. Byla opravdu služebnicí Krista. Co s ní udělala vaše církev? Byla upálena na hranici jako čarodějnice, neboť byla duchovní a viděla vidění. Katolická církev ji upálila na hranici jako čarodějnici, protože byla duchovní a měla vidění. O rok později poznali, že tato mladá žena byla svatá. Samozřejmě, že jste se káli tím, že jste vyhrabali a do řeky vhodili kosti kněží, kteří ji odsoudili a upálili. To byl opravdu „tvrdý” kající čin, vykopat kosti kněží!

Co se stalo ve dnech proroků? Dělo se totéž. Byli poznáni teprve potom, kdy vystoupili, ukončili svou službu a vyvolali vyvolené. Když zemřeli, poznali lidé, že mezi nimi byl prorok.

Ježíš přišel na zem. Sám Bůh, Otec byl v Něm. „JÁ a můj Otec jsme jedno. Můj Otec přebývá ve Mně, ne já dělám ty skutky, ale můj Otec; kdybych nečinil skutky mého Otce, tak mi nevěřte.” Hledíte, když přišel, věděla jen docela malá část světa, že byl v té době na zemi – ačkoliv byl přece Spasitelem světa! Ani církev nepoznala kdo ON byl, natož někdo jiný. Teprve když HO ukřížovali a položili do hrobu a když On třetí den vstal z mrtvých, poznali kdo byl.

Přichází to a děje se to a lidé to nepoznají, teprve když to minulo, neboť to neodpovídá jejich teologii a nikdy se to nehodí do doby dotyčného dne. To je tím, že žijí vždy v (lesku) odlesku minulého období.

Důvod, proč nepřijali Ježíše, byl, že žili ještě v odlesku Zákona. Příchod Ježíše nebyl v protikladu k Zákonu, nýbrž On přece přišel, aby Zákon naplnil. Oni Ho však přijmout nemohli, neboť Jeho poselství nesouhlasilo přesně s jejich výkladem víry. Tenkrát je

nazývali „tradicí”. Nepřišel podle jejich tradice a také tu tradici neposlouchal. Převrátil ji, zničil, zatímco činil skutky, které stály v protikladu k ní. Proto věřili, že by přinesl rozkol do církví. Pro Jeho poselství Ho nemohli přijmout. Dnes víme přesně všichni, že přišel přesně v souladu s Božským proroctvím. Tenkrát to ale nepoznali.

Mohlo by se to stát znovu, aniž bychom to poznali. Dovedu si představit, že kdyby dnes večer skutečně přišel, bylo by to tak velice v protikladu k tomu, co jsme si v našich seminářích, atd. vymysleli, že jen málokterí by poznali, co se vlastně děje. ON řekl, že tomu tak bude, když přijde.

Ačkoliv byl Ježíš Písmem prokázán, nemohli ho zákoníci a farizeové oné doby poznat. Proč ne? Proč se jim to nepodařilo? Protože si to připravili zcela jinak. Proto jim řekl Ježíš: „Prozkoumejte Písmo, které o Mně dává svědectví, neboť vy se přece domníváte, že v něm máte věčný život a tomu tak skutečně je.” Přišel přesně v souladu s Písmem. Ale oni si snad představovali, že Mesiáš při Svém příchodu bude snad dělat totéž co Mojžíš, nebo Noe, že jim snad postaví Archu nebo něco podobného. Ale tak, jak přišel, tak to nestanovili. Neučili Písmu, ale svým tradicím, proto byli lidé tak zmateni a nevěděli, co se děje.

Ptám se sám sebe, jestli by se to mohlo stát dnes zase. Ptám se, jestli by to mohlo být jiné, než nás to učí tradice. Mohlo by se to stát a přejít kolem nás a my bychom to nevěděli, dokud by to nebylo pryč. Ale pak je již potom. Přibližně tak se to stane.

Víte, že o vystoupení Jana Křtitele bylo prorokováno v proroku Izaiáši před stovkami let? Myslím, že Izaiáš prorokoval asi 800 let před příchodem Krista. Víte, že Jan přišel přesně tak, jak to prorokoval Izaiáš a přesně tak, jak to prorokoval Malachiáš? Ale nepoznali to ani apoštolově.

V Matouši 11 je zpráva o tom, že Jan, když byl ve vězení, poslal své učedníky k Ježíši a nechal se Ho zeptat, zdali je to On, který měl přijít, nebo zda mají čekat na někoho jiného. Všimněte si, Ježíš jim nedal s sebou knihu s pravidly chování, s pokyny jak se chovat ve vězení, nebo jaké má být chování člověka s charakterem; řekl těm, kteří tam stáli a viděli, co se stalo: „Jděte tam a Janu rekněte to, co vidíte a slyšíte.” V tom ležel důkaz, že On byl Slovo.

Myslete na to, že Slovo přichází vždycky k prorokovi. To víme všichni. Bůh nečiní nic, aniž by to oznámil svému prorokovi. Z tohoto důvodu nám je kniha Zjevení Ježíše Krista zdělena jako celá plnost Krista. ON musel někoho poslat, kdo by knihu potvrdil, zjevil, otevřel Pečeti, atd. Co se týče dalšího zjevení Krista, tak je zde už obsaženo. ON je náplní Zjevení. Nikdy to neselhá, když Slovo přijde k prorokovi.

Představte si, že prorok Jan stojí ve vodě a prorokuje, že Mesiáš se nachází mezi nimi. Řekl: „Uprostřed, mezi vámi stojí jeden, kterého neznáte. Ten vás bude křtít Duchem a ohněm.” Pomyslete si, nacházel se uprostřed mezi nimi, tak to praví přece Bible, a přece Ho nepoznali. Jednoho dne tam Ježíš přišel, Jan HO poznal a řekl: „Hleďte, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!” Dejte nyní pozor: Dříve, než byl kýmkoliv poznán, přišel k prorokovi. ON byl tím Slovem; Jan byl prorokem!

Vzpomínám si, jak mi můj starý baptistický učitel řekl: „Víš co se stalo? Ježíš pokřtil Jana.” Odpověděl jsem: „To nevěřím.”

Odpověděl: „Určitě. Jan ještě nebyl pokřtěn. Vystoupil, kázal a křtil, ale nikdo nebyl hoden, aby pokřtil jeho. Pokřtil ho tedy Ježíš.

Řekl jsem: „To neví.”

Jednoho dne, když jsem se do toho zahloubal, zjevil se mi Duch svatý následovně: Vstoupil do vody a řekl: „Já bych musel být pokřtěn od Tebe, a Ty přicházíš ke mně?” Ježíš mu odpověděl: „Pro tentokrát to připusť, neboť nám přísluší naplnit vše, co Bůh žádá.”

Protože byl Jan prorok, znal Slovo. Ježíš, Oběť, musel být před přinesením oběti omyt. Proto HO Jan pokřtil, neboť: „Je třeba splnit každou spravedlnost.” Slovo přišlo k prorokovi do vody.

I potom, když byl pokřtěn, nevěřili lidé. Duch svatý sestoupil dolů, ale neviděli Ho všichni, nýbrž jedině Jan.

Anděl Pána by mohl být dnes večer zde, a možná, že by Ho viděla jen jediná osoba v sále a jinak nikdo.

Světlo, hvězda, kterou následovali mudrci, táhla přes každou „hvězdárnu“, ale žádná o tom nevěděla. Nikdo mimo mudrců to neviděl, neboť jen jim to bylo určeno. Oni to uviděli. Pro ně to byla realita.

Když světlo, ohnivý sloup, strhl Pavla na zem na cestě do Damašku, poznal, že se nachází v přítomnosti Boží. Jako Žid by žádného jiného ducha nenazval „Pane“! Ale on věděl, že je to tentýž ohnivý sloup, který jeho lid vyvedl z pouště. Na oslovení: „Sauli, Sauli, proč Mne pronásleduješ?“ se zeptal: „Kdo jsi, Pane?“

Odповěděl: „JÁ jsem Ježíš, kterého pronásleduješ.“

Ježíš řekl: „Vyšel jsem z Boha a vracím se k Bohu zpět.“ On byl ten oheň, který hořel v křoví a vedl Mojžíše pouští. Tam se ON zase vrátil.

Nyní se Saul nacházel na cestě do Damašku a padl k zemi. Nikdo z těch, kteří ho doprovázeli, ohnivý sloup neviděl. Pro Pavla to však byla taková skutečnost, že jeho oči dokonce osleply. Museli jej do Damašku do tzv. Přímé ulice dovést. Byl slepý.

V Damašku bydlel prorok jménem Ananiáš, který měl vidění. Šel tam, a položil na něj ruce, takže obdržel Ducha svatého. Tu mu to spadlo z očí tak, jako šupiny a mohl zase vidět. Pro něj to byla taková skutečnost, že oslepl. Všichni ostatní to však vůbec ani nepostřehli. Nemohli to vidět. Tak je tomu i dnes večer! Někdo tu sedí, kdo může Boha přimět k jednání, zatímco druhý to vůbec nezpozoruje. Poznat Boha!

Ačkoliv Ježíš, když byl zde na zemi, vykonal přesně znamení, které Bible předpověděla, nepoznali to, protože se to nestalo podle jejich tradice. V onen čas přece neměl přijít a dělat to, co konal Mojžíš. Měl být zrozen z panny, a být prorokem podle 5. Mojžíšové 18,15.

Přesně tyto skutky a znamení činil.

Židé vždycky hledali znamení. Byli vyučováni, že se nemají spoléhat na rozumové řeči, o což usilovali Řekové. Židé však znali rozhodnutí, jim nešlo o rozumové řeči, nýbrž o znamení. „Nech nás vidět znamení.“

Jeden z tohoto národa řekl: „Rabbi, Mistře, rádi bychom od Tebe viděli zázračné znamení.“ Chtěli to vědět. ON jim už znamení ukázal ale oni chtěli jiné znamení. Ale ON mohl dát jen znamení pro onen čas.

Totěž On činí dnes. Vylití Ducha svatého je to znamení Jeho zjevení, dokonce v tomto časovém období, jak to zaslíbil.

Chtěli znamení. Dal jim znamení podle Písma, ale chtěli jiné znamení. To mýlí tak mnoho lidí dnes. Víte, vytržení by mohlo nastat a pomyslete jen, jak smutné by to pak bylo.

Ale dovolte mi vrátit se zase k tomu, jak Jan poslal k Ježíši své učedníky, aby se HO zeptali, zdali On je Mesiáš. V oné hodině činil mnohé zázraky. Když se učedníci vydali na cestu zpět, aby Jana zpravili o tom, co zažil, řekl Ježíš k těm, tam shromážděným: „Proč jste vytáhli do pouště? Co jste chtěli vidět, jdouce, abyste slyšeli kázat Jana? Chtěli jste vidět muže zahaleného měkkým rouchem? Takoví lidé jsou k nalezení v královských palácích. Pohrývají mrtvé, líbají malé děti, oddávají mladé lidi atd. Nevědí nic o zacházení s dvousečným mečem.”

Ptal se: „Proč jste tedy vytáhli? Chtěli jste se podívat na třtinu, klátící se větrem sem a tam?” Na někoho, kdo přijme, když mu skupina nabídne víc peněz, místo aby následoval volání Pána? Ale ne Jan! – Někoho, kdo se nechá přemluvit, když se mu řekne: „Zaplatíme ti víc, když onomu odřekneš a toto přijmeš.” Ne Jan! Pokračoval: „Ale proč jste tedy vytáhli? Chtěli jste vidět proroka? Ano. Říkám vám: muže, který je ještě více než prorok. Neboť to je ten, na kterého se vztahuje Slovo Písma: Hleď, posílám před tváří tvou svého posla, který Ti má připravit cestu před tebou.” To byl Matouš 3,1.

Jednoho dne se Ho zeptali učedníci: „Jak by mohli znalci Písma tvrdit, že by musel nejdříve přijít Eliáš?” Ježíš jim odpověděl: „Už přišel, ale oni ho nepoznali.” Tu pochopili, že tím byl míněn Jan Křtitel. Samotní vyvolení apoštolově nemohli nejprve pochopit, čím byl. On byl Eliáš.

Dejte nyní pozor. Víte, že příchod Pána bude skrytý příchod? ON řekl: „Ve zmíněné noci budou dva ležet na lůžku, jeden bude vzat a druhý ponechán; dva budou na poli, jeden bude vzat, druhý ponechán.”

Víte, že denně zmizí na Zemi tak mnoho lidí, o kterých nikdo neví, kde zůstali. Jednoho dne by to mohlo být, že by lidé řekli: „Myslíš, že toto je již to soužení? Myslel jsem, že církev bude před soužením vytržena?” Nepoznají a nepochopí, že vytržení by mohlo nastat, aniž by to zpozorovali, to je ten skrytý odchod Církve.

Pomyslete: Bude se dále kázat; dále říkat, že člověk věří, že je zachráněn; dále přistupovat k církvím a dále stavět kostely. Bude se dělat dál jako ve dnech Noe a nezpozoruje se, že vytržení již bylo. „Již se to stalo a nevěděli jste

to.” Stovky zmizí na zemi denně a neví se, kde jsou. Nejsou již k nalezení. Někam jdou a už nikdo o nich víc neslyší. Mohlo by to být vytržení.

Přátelé říkám vám, být jen členem církve, nebo něčeho podobného, mnoho neznamená. Navlečte si raději zbrojní výstroj Boží. Raději si vezměte celé Slovo Boží a pevně na něm lpěte. Přestaňte se zde chovat jako v Hollywoodu. Je to ostuda, že to proniklo až do církve. Hollywood svítí, leskne se v jasném světle a církev se dnes snaží, horlivě Hollywood následovat. Kristus není v Hollywoodu, Kristus je (působí) jednotlivě, po různu. Hollywood svítí, zatímco evangelium září v pokoře. Bůh není na těchto nádherných, elegantních místech a ve všech těch věcech, které vidíme. ON přichází v pokoře. Vstoupí v postavě laskavosti a mírnosti.

Jestli znáte Slovo, budete tomu rozumět. Kdo má ucho k slyšení, ten ať slyší, co Duch praví církvim, totiž to, co je určeno pro nyníšsek, pro dnešek.

ON dokázal věřícím onoho času jednoznačně, kým byl, těm, kteří na Něho čekali. Vezměte Petra a Ondřeje, vezměte Natanaele; už nepochyboval.

Pozorujte ženu u studny; také ona již nepochybovala.

Farizeové však prožili několik dní před událostí, o které jsme dnes večer četli, co činil, a označili Ho za Belzebuba, ďábla. Zázraky se staly. Museli dát své církvi odpověď. To jediné, co jim zbývalo, bylo, připsat to zlému duchu. Belzebub byl ďábel. Srovnává se s věštcem nebo něčím podobným. Každý ví, co je věštba od ďábla. S tím to srovnávali. ON ale byl Slovo a znal tajemství srdce. Tím dokázal, že byl oním prorokem, který měl v ten čas vystoupit, Prorok-Vykupitel. Když ON to činil, označila ho tenkrát církev jako Belzebuba.

Vidíte, čím byli? Řekl: „Jsou slepí vůdci slepých.” Oni sami dovnitř nevešli, ale nenechali vejít také ty, kteří vstoupit chtěli.

Naší snahou dneška je, vyhledat pravdu. Musíme zvědět pravdu. Je ON tentýž? Je zde, aby splnil, co zaslíbil? Probádejte Písmo a zjistěte, co má ON v této době dělat.

Z tohoto důvodu nemohl John Wesley lpět na Lutherově zvěsti: Organizovali a nemohli již postoupit dál. M. Luther vyšel z katolické církve. Pro ni to byl kacír, ale on měl poselství znovunápravy. To bylo to zaslíbené Slovo Boží! Po jeho smrti zorganizovali luteránskou církev. Co se stalo potom? Zase všechno usnulo.

Podle Písma muselo následovat další církevní období „z Filadelfie”, pod J. Wesleyem. Při tom to šlo stále dále, na západ. Přišlo nové církevní období.

Vystoupil J. Wesley. Ale luteráni to nemohli přijmout, protože se již zorganizovali na základě učení o nápravě. Nemohli přijmout posvěcení.

Pak se zorganizovali následovníci Wesleye. Od toho vznikly také větve. Konečně přišlo letniční poselství s navrácením duchovních darů. Všichni ti předcházející nemohli jít s sebou, protože už byli organizováni. Je špatné, že i ti letniční jsou nyní takto organizováni. Všimněte si dne, ve kterém žijeme a co je pro tento čas zaslíbeno. Kde se nacházíme? Šli jsme dále. Když Ohnivý sloup postoupil dál, děti Izraele Ho následovaly. Jinak by byly šly zpátky do Egypta. Musíme se se Slovem pohnout dále, kupředu.

Ale my jsme dnes tak leniví. Církev je stále světštější a lhostejnější. Její smýšlení je samým koukáním na televizi tak zmatené. Člověk se kouká na „Milujeme Suzi“ a podobné věci a zůstane doma. To ukazuje, kde jsou srdce lidí. Když se jim řekne, že tyto věci jsou převrácené, považují vás za blázna. Co je to? Milují zábavu více nežli Boha.

Ó, největší potěšení, které znám, je v tom, tak dlouho se modlit, až si jsem jist přítomnosti Boží a poznám ji. Myslím, že to by muselo církev přemoci: Poznat přítomnost svatého Ducha; že Bůh, který dal zaslíbení, je mezi námi, přičemž cítíme Jeho přítomnost, poznáváme Jeho slovo, a vidíme ho potvrzené. To by muselo přinést takovou víru, že by zmrzačení mohli chodit, slepci vidět, hluchí slyšet a němí mluvit.

Byl jsem v Jižní Africe, kde se shromáždilo asi 200 000 lidí na běžeckém stadionu v Durbanu. Když jednou viděli, jak se to před nimi stalo, potom, co jsem jim to jasně vysvětlil, tu bylo 25 000 na místě uzdraveno. Když viděli zázrak potom, co to bylo předem předpověděno! Naložilo se sedm velkých šestinápravových nákladňáků, berlemi a takovými věcmi, které už nebyly potřeba. To se stalo u pohanů, kteří ani nevědí, co je vpravo a co vlevo.

Příští den mne zavolal starosta Durbanu, pan Sidney Smith, a řekl: „Postav se ke svému oknu, ležícímu ve směru Indického oceánu. Tam uvidíš něco, co jsi ještě neviděl.“ Doprovázeno policií tam jelo těch 7 nákladních aut. Stovky lidí, kteří ještě den před tím chodili o berlích, leželi na postelích a nosítkách, šli za nimi a zpívali: „Věř jen, věř jen. Všechno je možné, jen věř.“ Týden předtím byly ještě jednotlivé kmeny znepřáteleny. Zde šli nyní rameno k rameni, ruku v ruce.

Proč? Protože poznali, že nebeský Bůh se před nimi zjevil v podobě Slova!

My, rozumoví Američané ale zůstáváme sedět. V den soudu se zvednou a tuto generaci odsoudí pro to, co jsme viděli.

To mi připomíná jednu ženu z Louisville, Kentucky, která procházela před nedávným s malým děťátkem obchodním domem. Snažila se získat pozornost dítěte nejrůznějšími způsoby, ale ono jen ztrnule hledělo před sebe. Nakonec sáhla po malém zvonečku. To je přece něco, nač dítě v tomto věku vždycky reaguje. Zazvonila zvonečkem, ale dítě hledělo dál ztrnule před sebe. Tu začala křičet a zhroutila se. Několik lidí jí přišlo na pomoc. Volala: „O ne, to nemůže být! To nemůže být!“ Ptali se jí: „Co se děje?“ Odpověděla: „Lékař říkal, že se dítěti daří lépe.“

Ptali se jí dál: „Co je vlastně tomu dítěti?“ Odpověděla: „Před šesti měsíci mělo záchvat. Od té doby hledí ztrnule před sebe. Úplně jedno, co podnikáme, abychom vzbudili jeho pozornost, nemůžeme ničeho dosáhnout. Sedí a kouká před sebe. Lékař mi řekl, že si myslí, že se to asi zlepšilo. Přišla jsem s ním sem, abych obstarala nějaké maličkosti, které by ho musely zajímat. Ale ono tu jen sedí a hledí před sebe.“

Tak daleko to dochází také s církví. Bůh před nimi splnil každé zaslíbení Bible. Přesto tady sedíme a hledíme strnule před sebe. „Co je? Chtěli bychom vidět od Tebe zázračné znamení,“ ačkoliv se to už celou dobu v našem středu děje a přítomnost Boží přichází dolů. Mělo by nás to osvětlit. Když Bůh dal zaslíbení tak Svě zaslíbení dodrží. Ano. Potom, co Ježíš dokázal skrze své znamení Mesiáše, že je Mesiáš, říkali přece všechno stále ještě: „Chtěli bychom od Tebe vidět zázračné znamení.“ Nepoznali to, stále hleděli ztrnule před sebe. Nebylo to v nich, aby věřili.

Moje stará matka pocházela z jihu a často říkala: „Z řepy krev nevymačkáš, protože v ní žádná není.“

Stále ještě HO nepoznali, tak byli zaslepení svými předpisy, ustanoveními a podobným, co v oněch dnech měli. Nepoznali zaslíbení v Písmu, neboť ustanovení je zakryla. Jejich předpisy víry a pověry oné doby zakryly zaslíbení Písma. Kdyby byli bývali učeni podle Písma, poznali by, že toto bylo znamení, které provází Mesiáše.

Jak mnozí věří, že přišel se Svým pravým znamením? „Amen.“ Určitě to učinil. Přišel podle zaslíbení. Jenže se učili ustanovení. „Věříme toto, my věříme ono.“

Všichni z nich věřili v Boha.

Zvláště my Američané dnes věříme, že máme omluvu tím, že stavíme tak veliké kostely a že máme dobré pastory, atd. Uvažujte: Kdyby to tak bylo, pak by byl Bůh nespravedlivý, kdyby nás kvůli tomu přijal. Podívejte. Kain a Ábel byli přece první dva, kteří Boha vzývali, mimo zahradu Eden. Každý Pánu

postavil oltář; každý přinesl oběť, oba se modlili; ale jeden byl správný, druhý byl převrácený. Hledte, musíme mít pravdu a pravda je vždycky Slovo Boží. Dnes je to stejné. Lidé se stávají tak slepí.

Když se ptám: „Jsi křesťan?“ zní odpověď: „Oh, patřím k té a té církvi.“ To s tím nemá nic společného. Nemám nic proti tomu, ale není to to, co se vám snažím říci. Patřete k církvi, ke které chcete. Vaše příslušnost nenaznačuje vůbec nic.

Dnes ráno jsem vyprávěl pastorovi, že jsem dříve v Coloradu na koni sháněl dobytek dohromady. Když jsem seděl v sedle, položil jsem své nohy takhle přes sedlo. Společnost „Troublesome River Aereford“ nechávala svůj dobytek pást v údolí „Troublesome River“. Od nejvyššího bodu údolí šlo rozcestí na východ a na západ. Všechny dobytek této společnosti se pásli na západní straně. Skupina, ke které jsem patřil já, hnala na stranu východní. Lidé tam natáhli plst, aby udrželi dobytek daleko od soukromého pozemku, a aby ho udrželi přes léto v pohorí.

Na jaře jsme sehnali dobytek k řece, abychom ho dovedli nahoru. Ve stádu bylo 8 nebo 10 vypálených znamení. Zatím co jsem tam seděl, položil jsem nohu přes knoflík sedla. Sotva bylo stádo pohromadě, znamení vypálena, a všechno připraveno, hnali jsme je na pastvu.

Stál tam předák a počítal je, když šli kolem. Viděl jsem nejružnější vypálená znamení. Pan Grimm měl symbol diamantu, náš soused obtisk nohy krocana, naše znamení bylo trojnožka. Přecházela tam různá vypálená znamení. Předák si ale vypálených znamení vůbec nevšiml; díval se jen na krevní cedulku na uchu. Aby rasa zůstala čistá, směl na pastvu jen čistokrevný herefordský dobytek, krevní plaketa, která byla připevněna na uchu, o tom podávala zprávu.

Tak tomu bude při soudu. ON se mně nebude ptát, jestli jsem byl metodista, baptista nebo presbyterián. Moje příslušnost nebude pro Něho důležitá. Nic jiného, než skrze krev Ježíše Krista, znovuzrozený křesťan, tam neprojde. Nic jiného než to tam neprojde. To si chceme zapamatovat.

Když to člověk nepozná, nezjeví se Jeho síla, bez ohledu na to, jak mocně je Bůh přítomen. Musíte to věřit. O to jde. Je to jako s tou paní, která měla krvácení. Všichni, kteří šli kolem a všichni, kteří tam stáli, říkali: „Tam jde ten rabín, to je ten, který tvrdí, že je prorokem. To je ten fanatic.“

Ale co se stalo? Ta paní, která měla krvácení, o Něm slyšela. Když tam přišla, poznala kdo je, bez ohledu na to, co kdo říkal. Řekla si: „Kéž bych se jen mohla dotknout lemu Jeho roucha!“

Když se pravá opravdová víra stala pro ni realitou, co uvolnila? Byla uvolněna Jeho síla, aby ji vyléčila. ON to cítil tak velice, že se otočil a řekl jí, co měla. Pak pravil: „Tvá víra tě uzdravila!” Co to bylo? Víra!

Možná, že tam byli jiní, kteří byli nemocnější. Jenže pohleďte, ona poznala Jeho přítomnost. Kdybychom toto dnes večer jen mohli, vy lidé! Kdybychom jen mohli pochopit, že ON se nám v těchto shromážděních zjevuje za jediným účelem, aby splnil přání, která k Němu máme. Ale k tomu musíme poznat Jeho přítomnost. Jak Jeho přítomnost poznáte? Tím, že se projeví zaslíbené Slovo pro toto časové období. Ne zaslíbené Slovo pro období Mojžíše, nebo jiný čas. Nýbrž zaslíbené Slovo pro tento čas!

Víme, že ON podle toho pokračuje ve své cestě. Jairus, jehož dcera zemřela, věřil, že Jeho Slova jsou pravdivá. Pomyslete, byl kazatelem a bylo mu to přísně zakázáno. Znamenalo to přece, že každý, kdo se s Ním stýkal, byl vykázán ze synagogy. Nestaral se o to, jestli bude vyloučen nebo ne; byl spokojen s vědomím, že Bůh je přítomen v Kristu a že to bylo podle Slova. Co to způsobilo? To uvolnilo sílu zmrtvýchvstání, která v Něm byla! Amen. Byla pro něho a navrátila život dívce, která zemřela a byla položena na máry. Poznal, že Bůh byl v Kristu, a že Jeho přítomnost byla v jeho domě.

Ve městě, ve kterém (ON) vyrostl, v Něm byla tatáž síla, ale protože tam vyrůstal, nepoznali HO. Jeho přítomnost pro ně nic neznamenal. Možná, že HO pokládali za fanatika. „Kde jsou zázraky?” „Vyprávěli, že jsi učinil to a ono! Ukaž to zde také nám.”

Neslyšeli jste to už také? Především vy letničtí, kteří věříte na Boží uzdravování. „Tamhle je ten a ten. Chtěl bych vidět, jak jej uzdravíš!”

To je tentýž starý ďábel, který tenkrát řekl: „Jestli jsi Syn Boží, přikaz, aby se tyto kameny staly chlebem.”

Tentýž starý ďábel MU nechal zahalit obličej a tloukl Jej holí po hlavě. Podávali si Ho jeden druhému a ptali se Ho: „Prorokuj nám, kdo to je, kdo tě uhodil?” „Řekni nám, kdo Tě uhodil, pak uvěříme, že jsi prorok.” ON to neučinil. Nikdy ze Sebe před nikým nedělal klauna.

Tentýž ďábel Mu řekl, když visel na kříži: „Když jsi Syn Boží, tedy sestup z kříže, abychom měli důkaz, že Ty ten Syn Boží jsi.” Mohl by to býval učinit.

Aniž by to věděli, dali Mu to největší uznání, jaké kdy obdržel, když řekli: „Jiným pomáhal, ale Sám sobě pomoci nemůže.” Kdyby býval zachránil Sám sebe, nemohl by zachránit ostatní. ON obětoval Sám sebe, aby mohl ostatní zachránit. Pozorujte, oni přítomnost Boží nepoznali. To to bylo.

Síla k uzdravení byla uvolněna a co ještě? Zrovna tak se uvolní ta síla, aby otevřela vaše oči, abyste Ho poznali, nebo aby vaše oči zaslepila, tak, abyste Ho nepoznali. To, co otvírá oči věřících, zavírá oči nevěřících.

V jednom městě k Němu neměli důvěru. Farizeus, jménem Šimon, Ho pozval do svého domu. Uspořádal velkou hostinu. Farizeus chtěl hostům dokázat, že (On) žádným prorokem není. Vzali sklenice, popř. poháry a přitukli si navzájem; všude to vonělo parfémem.

Ježíš byl přehlédnut sluhou, který měl mýt nohy a tak si sedl. Byl špinavý, pach pole lpěl na Jeho rouchu, neboť po cestách běhají i zvířata. Z toho důvodu si lidé při vstupu v oněch dnech omývali nohy.

Pohledte, když byl někdo v Palestině pozván k někomu do domu, nejprve mu byly umyty nohy, neboť se nosily sandály. Pak dostal něco, aby směl vstoupit na jejich nádherné koberce, cenné perské koberce, atd.

Dále dostal trochu oleje na ruku. Získával se z určitého jablka, které rostlo v horách, z růžového jablka. Po odkvětu vznikne jablko s jemnou vůní. Lidé si tím potírali obličej. Sluneční paprsky v Palestině jsou velmi intenzivní. Tím je ta vůně vyvolávána. Nakonec přijde hostitel ke dveřím a dá vám polibek na přivítanou.

Jak mohli sluhové nechat projít kolem Ježíše, aniž by Mu umyli nohy, aniž by Mu dali olej, aby se jím natřel a aniž by dostal polibek na přivítanou?

Ale na cestě byla nevěstka. Celá ta náboženská společnost HO nepoznala. Žena se špatnou pověstí se asi podívala skrze vrata a viděla Ho tam sedět jako popelku (bez povšimnutí).

Tak se Mu to dnes stává mezi zbožnými. Je nepovšimnutý, ne-přivítaný, nežádoucí. Lidé to označují jako špinu, jako „svaté kolo-běžky“, nebo jako někoho, který není zcela při smyslech. „Věštec“, „telepatie“, nebo jiné hanlivé jméno Mu je dáváno.

Ježíš řekl: „Když někdo vysloví slovo proti Synu člověka, bude mu to odpuštěno; kdo ale mluví proti Duchu svatému, potom co přišel a činil totéž, tomu nebude odpuštěno ani na tomto světě, ani v budoucím.“ Hned se k tomu ještě vrátím.

Tato žena pochopila, že potřeboval laskavost. Vběhla rychle dovnitř a přinesla alabastrovou lahvičku s olejem. Asi ji koupila z peněz, které si vydělala prostitucí. Ale co bylo? Asi si myslela: „On je prorok.“

Vzpomínám si na jinou ženu, která byla ve stejné situaci a byla taková jako já. Také ona měla příležitost a ona Ho poznala a dostala odpuštění. Bylo to

u studně v Sychar. Mluvili jsme o tom večer. Řekla: „Kéž bych se k němu dostala! Vím přece, kdo ON je. Prokáží Mu laskavost. Je mi jedno, co dělají ostatní. Prokáží Mu službu a tím dosvědčím, že On je Syn Boží.“

Vběhla dovnitř a přistoupila docela blízko k Němu. Cítila se přitom tak vinná. Tak je to s každým kajícím hříšníkem: Cítí se v Jeho přítomnosti vinným.

Začaly téci slzy. Snažila se to skrýt, ale přece padly na Jeho nohy. Chtěla Ho pomazat, ale slzy padaly na Jeho nohy. Utírala rukama Jeho nohy a protože stále ještě plakala, otřela je ještě jednou. Tím se Jeho nohy úplně umazaly špínou, která na nich byla. Tomu můžete opravdu věřit. Páchly, protože i zvířata používala tytéž cesty. Seděl tam plný pachu. Její slzy padaly na Jeho nohy a ona se snažila je otřít. Ale neměla ručník.

Co je okrasou a ctí ženy? Jsou to její vlasy. Mnohé z vás žen je dnes stříhají. To je převrácené. Použila svých vlasů, aby Jeho nohy osušila. Tím snala svými krásnými vlasy ten špatný pach z Jeho nohou a vzala to na sebe. Vzala na sebe Jeho potupu. Oh, tak tomu je, když poznáte, kdo se nachází ve vaší blízkosti. Naše sestry by musely dnes udělat skoro stojáka, aby měly k dispozici dost vlasů, aby to mohly učinit. Umyla tedy Jeho nohy, osušila je svými vlasy a políbila.

Onen Šimon tu stál a mínil: „No, no!”

Mohu téměř vidět, jak se nafukuje. Nepoznal kdo On byl. Řekl: „Říkal jsem vám přece, že není žádným prorokem. Kdyby byl prorokem, musel by vědět kdo a' co je to za ženu, která se ho dotýká.”

Ježíš zůstal tiše sedět; On ji jen pozoroval. Bylo jí tak úzko.

Potom, co jí dovolil dokončit tu službu pro Něho, podíval se na druhou stranu a řekl: „Simone, mám ti něco říci: Pozval jsi mne a já jsem přišel.” Jinými slovy: Abys měl trumf v ruce. Chtěl jsi mne kompromitovat, chtěl jsi dokázat, že nejsem, co JÁ jsem. Když jsem přišel, měl jsi mi dát umýt nohy, ale to jsi neučinil. Musel bys mi dát olej k pomazání hlavy. To jsi neučinil. Nedal jsi mi polibek na přivítanou, ale tato žena, když jsem sem vstoupil, mi umyla nohy svými slzami, svými vlasy utřela a nepřetržitě mi je líbala. Šimone, musím ti něco vytknout.”

Pak se obrátil k té ženě. Dovedu si představit, jak tam stála. Její velké hezké oči i její celý obličej byl pomazán špínou ulice. Myslela si: „Jednala jsem teď převráceně? Udělala jsem něco zvráceného?”

ON řekl: „Tvé mnohé hříchy jsou ti odpuštěny. Odejdi v pokoji.“ Co to bylo? Pochopila svou příležitost. Učinila to. Prokázala Mu službu. Farizeus to neudělal. Udělala to, protože poznala Jeho přítomnost. Co to způsobilo? Že umyla Jeho nohy. Co to uvolnilo pro ni? Odpuštění. Vykoupilo to odpuštění jejích hříchů. Co to ještě způsobilo? Uvolnilo to mimo to Boží sílu, aby nevěřícím ukázal, že je prorokem. ON věděl, kdo ta žena byla. Uvolnilo to také radost, sílu a věčný život. To všechno to uvolnilo.

Ale ten, kdo způsobil, že byl zatlučen velký hřeb do Jeho drahocenných nohou, nepoznal v něm přítomnost Boží. Chtěl, aby ho zabavil laciným trikem.

To by chtěl svět dnes: Zábavu. Nechtějí evangelium, chtěli by být baveni.

Pilát řekl: „Rád bych od Něho viděl nějaký zázrak nebo něco podobného. Přiveďte Ho sem.“ Nacházel se v přímé přítomnosti Boží a přesto to odmítl, protože jemu záleželo víc na veřejném mínění, než na příležitosti být v přítomnosti Boží. Co se stalo? Žena obdržela odpuštění a věčný život. On ztratil rozum, zbláznil se, a spáchal ve Švýcarsku sebevraždu tím, že se utopil.

Byl stržen veřejným míněním onoho dne, že je prý Belzebub; jakoby to jen tak dělal, jakoby věřil; že prý ve skutečnosti není nic zvláštního. Co činil? Přišel o svou příležitost v Boží přítomnosti. Býval mohl získat odpuštění. Řekl: „Mám moc dát tě ukřižovat a také moc tě osvobodit.“

Ježíš mu odpověděl: „Ty bys neměl žádnou moc nade mnou, kdyby ti nebyla dána mým Otcem.“ Kdyby býval znal Písmo, musel by to vědět. Žil přece mezi Židy, proto by to musel vědět. Ale hleďte, tradice ho špatně učily. Tak je tomu i dnes. Kdyby ho byli jen správně poučili. Kdyby ten muž přece býval věřil, co Písmo říká! Ale **tradice** ho od toho zdržovaly.

Přesně tak je tomu dnes. Lidé prožívají pravé evangelium, kdy Duch Boží, síla a nádhera Boží zbavuje hříšníky jejich hříchů, kde jsou křtěni Duchem svatým, kde jsou nemocní uzdravováni a kde se dějí veliké zázraky a znamení. Přesto lidé odcházejí a říkají: „Ach, víte, co věří moje církev? Ze toto je nesmysl.“ Tím prodáte, tím přijdete o své právo prvorozeného a jste jako Ezau.

Tak mnozí v této době dostávají stejnou příležitost, přijít do Jeho přítomnosti, jako oni tenkrát. A stále ještě to k vůli veřejnému mínění odmítají. Být v přítomnosti Boží! Ptám se sám sebe dnes večer, přátelé, jestli my nemocní, a těmi my křesťané jsme a v Jeho přítomnosti se nacházíme, nepromarníme příležitost být uzdraveni, protože Mu prostě nevěříme?

My, kteří si děláme nárok věřit MU, ve skutečnosti Jeho přítomnost nepoznáme, totiž to, co zaslíbil pro tento čas činit.

Ježíš, který byl potvrzen zaslíbením pro onu dobu, káral tehdejší generaci, protože Jeho znamení Mesiáše nevěřila. Čtete zde, co jim vytýkal. Nazývali Ho Belzebubem. Snad od Něho očekávali Mojžíšovo znamení, že rozdělil Rudé moře. Nebo chtěli, aby předvedl znamení Davidovo, když vstoupil na trůn a vládl. Ale žádné místo Písma nám neříkalo, že to měl činit.

Tenkrát ON musel být prorokem. Jako Král ještě přijde. Tenkrát musel být prorokem, a vykonal to znamení, které Bůh pro onen čas pro Něj předpověděl. Přesto na Něj žádali znamení, které se líbilo jim.

Ptám se, jestli se také my nerozhlížíme po něčem, co již uprostřed mezi námi je. Ptám se, jestli by to opět nemohlo být tak, že bychom nechali přejít svou příležitost. Myslete na staré stínové obrazy. Tyto obrazy předstínění nemohou zklamat. Ježíš řekl o posledním znamení, že to ve dnech, kdy se zjeví Syn člověka - ne Syn Boží - Syn člověka, bude tak, jako ve dnech Sodomy. Podívejte se na ten stav zde, přátelé. Mohl bych vám říci věci, které se pro mne nesluší. Ale vy byste z toho byli zděšeni.

Zde bych rád ustal, a dal vám otázku, dřív než budeme pokračovat v bohoslužbě. Bude to trvat jen několik minut. Smím se vás něco zeptat?

Všichni víte, že svět, co se týče jeho stavu a všeho ostatního, je na Jeho příchod připraven. Sem tam má dojít k zemětřesením. Měsíc má chrlit krev - je přece pokryt sopkami. To všechno Ježíš předpověděl jako znamení pro poslední dny, na které máme dávat pozor. Moře má hučet, lidé budou v úzkostném očekávání ze strachu vypouštět ducha. Mezi národy má panovat zoufalství.

Pohleďte, jak je zkaženost dnes na pochodu vpřed. Jen v Kalifornii přibylo o 40 % homosexuálů. Přírozené vztahy se ztratily.

Dnes zůstávají lidé, kteří se nazývají křesťany, doma, poslouchají lidi jako Pat Boone, Elvis Presley a Ernie Ford. V neděli zpívají duchovní písně, ale na veřejnosti líbají jiné ženy. Na to a ještě jiné věci se člověk dívá.

Žádný muž by neměl líbat ženu, dokud s ní není ženat. Neboť při tom vznikají v muži a v ženě vzruchy. Může to být kde chce, je to převrácené. Je to už část pohlavního aktu. Jakmile se dotknou mužské a ženské rty, je to pohlavní akt. Kdyby byl muž políben jiným mužem, nebo žena ženou na ústa, potom by jim z toho bylo zle. Proč je tu nějaký rozdíl? Protože je to již částečně

pohlavní akt. To souhlasí. Je to obraz předstihující to, když Kristus líbá Svoji Nevěstu. Neměli byste to nikdy činit.

Pohleďte na to dnes. Všechny ty filmy jsou jediným nakupením polibků a objetí. Mohlo by to být označeno jako veřejné cizoložství. Ale lidé jsou tak slepí, že to nechápou. To souhlasí. Všechno je v sodomitském stavu. Sodomité jsou všude, jak to říká Bible.

Pozorujte ty mnohé věci, o kterých ON prorokoval, že se v těchto dnech stanou. Všimněte si zaslíbení, které On dal pro tento čas. Pak to přezkoušejte, zdali ON je stále ještě ve Svém Slově, nebo ne.

Chtěli vidět znamení Mojžíše a znamení Davida. Ale to nebylo pro jejich časové období, nýbrž pro dobu Mojžíše a těch druhých. Teď se musí vyplnit zaslíbení pro tento den. ON jim to ukázal zcela jasně podle Písma a vyzval je, aby si Písmo probádali, aby poznali, v jaké době žili.

Totěž On činí nyní. Probádejte Písmo, vy, kteří věříte Bibli. Co se má stát nyní před Jeho příchodem?

Podívejte se, v jakém stavu je svět. To se týká světa. Všimněte si církve, kde se nachází: Odpadnutí je zde, stala se vlažnou – Laodicea, která vyhnala Slovo. To všechno končí ve velké radě církví, ve Světové radě církví a tvoří znamení zvířete (šelmy). Ačkoliv Bible říká, že je to převrácené spolu s ostatními věcmi, vrhají se protestanté po hlavě dovnitř, protože neznají Písmo. Ó, jejich výklady! Ano, chtějí mocného muže a dostanou ho. Postarají se o to, že ho dostanou.

Ježíš se jednoznačně prokázal jako ten, kdo byl. ON jim ve svém časovém období dokázal kým byl.

Totěž je dnes. Všimněte si výroku z Lukáše 17: „Jak to bylo ve dnech Sodomy.” Všimněte si světa, podívejte se na církve, je to stav jako v Sodomě. Kde se nacházel Lot, když se mu muži snažili vylomit dveře, aby se zmocnili obou andělů, oněch mužů, kteří k němu přišli?

Nyní dejte pozor. Abraham bydlel na kopci. Nebyl v Sodomě. To je stínový obraz.

V náboženském shromáždění jsou vždy 3 druhy lidí: Věřící, zdánlivě věřící a nevěřící. Vždy jsou tyto tři. Také tenkrát byli. Byl tam nevěřící Sodomita, zdánlivě věřící Lot a Abraham – vyvolená Církev.

Všimněte si jejich poslů v oné době. Dva poslové šli do Sodomy a kázali tam. Žádné zázraky tam nečinili, pouze ony muže ranili slepotou. To se stalo kázáním Slova.

Všimněte si také, jaký druh zázraku učinil Anděl, který zůstal u Abrahama. Otočil svá záda ke stanu a oslovil ho slovem Abraham, neboť jeho jméno bylo změněno. ON ho nazval Abrahamem, nikoli Abramem. Nemohl obdržet dítě, dokud jeho jméno Sary nebylo změněno. ON jim řekl, jaké bylo jejich jméno. Tak je Anděl nazval. Řekl, že znovu přijde; pak měla mít Sára dítě.

Sára se tomu smála. Ten muž, který otočil svá záda ke stanu, Muž, který jedl maso z telete a chléb a pil mléko krávy, Muž, který měl prach na svém oděvu, tento Poutník byl Bůh sám. Abraham to poznal, protože znal myšlenky srdce Sary, která se nacházela za Ním. Pravidl: „Proč si Sára myslí: Jak by to bylo možné? Je snad pro Pána něco nemožného?“ Sára vyšla ven ze stanu a zapřela to. ON ale řekl: „Ale ano, smála jsi se.“ Byl by mohl ukončit Sárin život, protože nevěřila, ale hledte, ona byla částí Abrahama.

Přes naši nevíru vůči Jeho mocnému zjevení v této hodině, jsme částí Krista. ON nás musí zachovat.

Nikdy, během celých církevních dějin neexistovala taková doba; znám jednoho studenta dějin, který mi nyní naslouchá. Něco takového ještě nebylo. Každého biblického badatele vyzývám, aby mi jmenoval muže, který byl poslán k církvi se světově důležitou službou od ukřižování Krista až po dnešní den, a jehož jméno končí na h a m jako ABRAHAM. Existoval Sankry, Finney, Moody, Knox, Calvin, atd. Kdy ale byl předtím Graham, Billy Graham, veliký evangelista v denominacích, které jsou v Sodomě? Nikdy! Totéž se týká Orala Robertse tam u letničních. Věděli jste to?

Ale Graham má 6 písmen, zatímco A b r a h a m sedm. Šest je číslo člověka, lidských organizací, lidských činů. Abraham má ale 7 písmen. Přeneste to nyní na vyvolenou, z denominací ven vyvolanou Církev. Ne jenom denominace, ale i vyvolená Církev se nachází mimo, má v těchto dnech dostat posla.

Co se děje tam? Co se děje zde? Srovnajte to s tím, co řekl Ježíš. Nikdy v dějinách se to nestalo. Tatáž znamení mají nastat. Nechápete a nepoznáváte, přátelé, že Bůh v evangeliu sešel dolů ke svému lidu, aby se dal poznat? Nemůžete poznat, v jaké hodině žijeme? Spokojíme se s tím, že budeme trochu tleskat rukama, hrát na klavír, někde něco opakovat, zatímco se vzdalujeme stále více od Slova, až jsme vůči němu úplně slepí? Určitě ne! Poznejme hodinu, ve které žijeme!

Petr, Natanael a žena u studny to poznali. Poznali Jeho znamení, znamení Mesiáše.

Nyní se dějí tytéž věci, o kterých mluvím. Co se týče tohoto časového období, Ježíš bral zřetel na čas dřívější; v každém časovém období, když Bůh poslal poselství, které je přece Jeho Slovem, a potvrdil ho, byla to pro lidi, kteří mu uvěřili, veliká doba. Ti, kteří mu nevěřili, se dostali do chaosu. Tak tomu bylo vždycky. V dobách Ježíše to bylo stejné. Hleďte, jak ON tady stál. Pravil: **„Tak, jako Jonáš byl 3 dny a 3 noci v těle velryby, tak tomu bude se Synem člověka.”**

Řekl: **„Zlé a cizoložné pokolení žádá znamení.”** Víte, co podle mého názoru zde učinil? Prorokoval, když mluvil o zlém ci zoložném pokolení.

Ptám se sám sebe, zdali by někdo, kdo je při rozumu, mohl popřít, že žijeme ve zlém a cizoložném pokolení, při všech těch homosexuálech a perversitě! Rozvodová lhůta je v Americe vyšší, než v kterémkoliv jiném národě světa. Celý svět se dostal do takového chaosu. Téměř 3 ze 4 se dají rozvést a opakují to během deseti let manželství. Přemýšlejte o tom! Rozvod, nové manželství, znovu nové manželství a rozvod a nové manželství. **„Jedli, pili, ženili a vdávaly...”** Pozorujte hodinu, ve které žijeme. Byl vůbec někdy takový chaos?

„Zlé a cizoložné pokolení žádá znamení. A oni znamení dostanou.” Kdo? Tato generace. **„Neboť tak jako byl Jonáš 3 dny a tři noci v těle velryby, tak bude Syn člověka 3 dny a 3 noci v nitru země.”** Jaké znamení dostane toto zlé a cizoložné pokolení? Znamení z mrtvýchvstání.

Dnes, po dvou tisících letech vidíme Ježíše Krista stále ještě mezi námi v síle Jeho zmrtnýchvstání, přičemž ON činí tytéž věci, jako tenkrát, které zase zaslíbil činit. Zlé a cizoložné pokolení bude žádat znamení. To znamená: Ukaž mi toto! nebo: Můžeš učinit to, nebo ono? Oni to dostanou: Znamení vzkříšení. ON je včera, dnes i na věky tentýž, to zjevené Slovo, které přebývá mezi námi. Jak bychom měli Bohu za Jeho mocné znamení děkovat!

Všimněte si: Poukázal tam ještě na něco jiného. Řekl: „Královna z jihu vystoupí.” To je královna ze Sáby.

Teď dobře poslouchajte:

Královna z jihu vystoupí u soudu s tím pokolením a odsoudí ho. Neboť přišla z končin země, aby slyšela Salamounov u moudrost a zde je přece Větší, než Šalamoun!

Několik minut se tím budeme zabývat. ON četl v téže Bibli, kterou také my čteme, o Jonáši a Šalamounovi. Šalamoun měl ve své době dar rozeznávání. Všechen lid, celý národ tomu věřil. Byli jedno srdce a jedna duše. Všichni to věřili.

Kdyby se dnes večer všichni, kdyby se celá Amerika obrátila k Bohu a věřila Mu, pak by to byla největší jistota, kterou můžeme mít, lepší, než všechny ty bunkry apod.

Nikdo nepovažoval Šalamouna za blázna. Báli se před ním, protože byl mužem, který měl dar. Lidé věřili, že byl poslán Bohem a učinili ho svým králem. Okolo ležící národy se jich bály, ne kvůli vojenské moci, ale proto, že s nimi byl Bůh.

Kdyby jen tento národ, který tvrdí, že je křesťanský, kdyby se všichni chopili tohoto velkého daru, který nám byl dán v těchto posledních dnech, – svatého Ducha Božího na církvi. Ne články víry, ale Duch Boží. „Ne vojsky a mocí, nýbrž Mým Duchem,” praví Pán. Svatý Duch, Ježíš Kristus v podobě Ducha na nás, tentýž včera, dnes a na věky, probouzí toto Slovo k životu. Způsobuje, co předpověděl. Dejte nyní přesně pozor.

Zvěst se rozšířila na celém světě. V oněch dnech ještě neměli televizi a rádio, proto to šlo od úst k ústům. Po nějaké době přišly velké karavany, které táhly pouští Saharou, také tam, kde žila. To byla z Palestiny tříměsíční cesta. Víra přicházela slyšením, posloucháním Slova Božího. Královna slyšela o mocných shromážděních, která se tam konala a pokaždé, když odtamtud přišla nějaká karavana, se ptala: „Šli jste skrze Palestinu?” „Ano.” „Co se tam děje?” „Ó, to je nepopsatelné. Takový dar rozeznávání jsi ještě neviděla!” Je to, jako by tu seděl Bůh. Jejich Bůh se projevuje v muži, jménem Šalamoun.” Víra totiž přicházela slyšením. Srdce královny začalo toužit po tom, jít tam a sama to prožít. Hleďte, byla určena k životu.

Protože byla pohanka, musela nejprve požádat svého kněze o svolení. Dovedu si představit, jak šla ke svému knězi a řekla: „Svatý otče, slyším, že v Palestině probíhá mohutné shromáždění. Chtěla bych povolení jít tam, a smět si sama tu věc prohlédnout.”

„Nu mé dítě, přece si nechceš něco začít s něčím takovým. Ostatně, odmítáme každou spolupráci v probuzení. Není tedy možno, abys šla. Je to přece všechno jen nesmysl. Není na tom nic. Lidé sice tvrdí, že přešli Rudé moře, a že se stalo to a ono, ale nic na tom není. Kdyby se něco takového stalo, tak by se to přece stalo zde, v naší církvi.” Mezi námi jsou stále ještě pohané.

Ale zjistili jsme, že v ní vznikla touha. Asi řekla: „Hleď, vyprávěli mi, že se jejich Bůh projevuje v jednom muži, jehož moudrost převyšuje všechno. Jeho dar rozlišování je zázračný.” „Ach, na tom nic není...”

„Podívej, ty jsi královna. Nemůžeš se přátelit s takovými lidmi. To nemůžeš. Nemůžeš to udělat.”

Ale hleďte, když Bůh začne působit na srdce člověka, nemůže to nikdo zastavit. Ani manžel, ani manželka, ani děti ani kněz, ani kdokoliv jiný to nemůže zastavit, když člověk opravdu hladoví po Bohu. Jdou přesto. Začala dělat přípravy.

Možná že řekl: „Musím tě vyloučit z našeho obecnství.” „To můžeš udělat, stejně půjdu. Přesvědčím se vlastníma očima o všech těchto věcech.”

Měla svitky Písma, ve kterých četla kdo byl Jehova, také o Jeho prorocích a co museli dělat, jak bude Slovo Boží zjeveno a jak bude tyto věci vědět, jakmile se zjeví zahaleno v lidském těle a co se tím stane. Všechny tyto věci četla.

Ted' ho mohu slyšet, jak říká: „Pohleď, naše kniha říká toto.”

„Ano, ale už moje prababička stála před týmiž modlami. Den za dnem tu stála a říkala modlitby. Nikdy se nic nestalo. Nevydaly ze sebe ani jediný zvuk, ani neudělali cokoli jiného. Jsem již znechucena touto starou mrtvou formou, chtěla bych tam jít, abych se dozvěděla, zdali tam existuje živý Bůh.” Je škoda, že už dnes nemáme takové královny. Připravila se na cestu. Když přišla doba jejího odjezdu, měla velký problém. Nebylo to tak jednoduché, jak je to pro vás teď. Všimněte si, co musela udělat.

Zde je ještě něco, co nemohu přejít. Řekla: „Vydám se tam a vezmu si s sebou trochu peněz, vezmu dárky. Jestli je to pravda, podpořím to. Jestli to pravda není, přinesou peníze zase zpět.”

Tato dáma by mohla poučit letniční. Ano. Podporují věci, kde se Božímu uzdravování smějí a tropí si z toho úsměšky. Přesto podporujete takové rozhlasové programy, kde se posmívají a smějí tomu, čemu věříte, místo svou vlastní církev.

Řekla: „Vezmu to s sebou. Jestli to není správné, mohu to vždycky přinést zpět.”

Velbloudi byli naloženi všemi těmito poklady. Tenkrát byli v poušti jízdni loupežné bandy Izmaelitů. Jak lehké by bývalo bylo pro ně přepadnout tuto ženu jako svou oběť. Mohli by těch několik málo eunuchů, kteří ji doprovázeli, zabít, ukradnout peníze a zase zmizet.

Ale je to něco zvláštního, když jste opravdu rozhodnutí. Pak se vám Bůh zjeví. Když jste rozhodnutí Krista uvidět, pak pro vás neexistuje žádné

nebezpečí. Vůbec si ho nevšímáte. Když vám doktor říká, že zemřete, nevšímáte si toho. Ten tah vám říká, že zde něco je.

Hluboko v jejím srdci něco hořelo; víra v tohoto Boha. Cesta Saharou trvala 3 měsíce. Nejela v klimatizovaném Cadillacu. Ó ne. Tři měsíce táhla pouští, Saharou. Možná, že cestovali jen v noci a ve dne odpočívali v oázách, kde četla ve svitcích Písma, až dosáhla svého cíle.

Žádný div, že Ježíš řekl, že v onen den vystoupí a odsoudí toto pokolení. Mnozí přece nejdou ani přes ulici a zde je Větší, než Šalamoun: sám Duch svatý. Není divu, že poslední den vystoupí a tuto generaci odsoudí.

Konečně byla u cíle. Nepřišla tak, jako mnozí jiní lidé, kteří navštíví cizí shromáždění. Dala své velbloudy do ohrady a postavila svůj stan. Chtěla tam zůstat tak dlouho, až byla přesvědčena.

Většina lidí přijde a zůstane sedět snad 5, snad 25 minut. Sotva ale evangelista nebo někdo jiný řekne něco, co nesouhlasí s tím, co stojí podle jejich mínění v jejich, nebo v jeho člancích víry, jdou ven. Nemají ani způsoby. Žádný div, že odsoudí tuto generaci. Přišla a zůstala, až byla přesvědčena.

Dovedu si představit, jak při oné první službě Boží zazněly ráno pozouny a vstoupil pastor Šalamoun. Možná, že seděla daleko vzadu a řekla si: „Teď to sama uvidím. Víím, že to má být od Jehovy. Lidé mohou tvrdit ledacos, ale já na to přijdu.“ Tak tam ten den zůstala sedět a dávala pozor. Viděla, jak všichni přicházeli k podiu a prožila, že dar rozeznání byl dokonalý.

Představme si, že byla jednou vyvolána také její modlitební karta, což pravděpodobně nesouhlasí, ale že přišel její čas objevit se před Šalamounem. Bible říká, že Bůh dal Šalamounovi vědět všechna její tajemství, když před něho přišla, a že mu nebylo nic skryto. Tak se stal u ní zázrak.

Pak se obrátila k shromážděnému množství a řekla: „Je to pravda, co jsem slyšela... a ještě to převyší to, co jsem slyšela.“ Byla údivem tak mimo sebe, že jí to téměř bralo dech, neboť zde byl muž, který ji neznal, cizinec, který ji zjevil všechny věci, které chtěla vědět.

Ó, a tam stál Ježíš, který byl přece víc, nežli Šalamoun!

Byl naplněním Božství v tělesné podobě, byl panensky narozeným Synem Božím. ON se v Něm zahalil (skryl) – sám Jehova se zjevil v těle. Zde stál v celé plnosti a přesto se zdráhali Mu věřit, přes mohutnější dar rozeznání. ON byl vším, co bylo v Šalamounovi, v Davidovi a všech ostatních dohromady. Všechno, čím byli proroci, v něm bylo soustředěno. Byl větší, než Šalamoun.

Právě v onen den řekl: „**Když někdo řekne slovo proti Mně, odpustím mu. Když ale přijde Duch svatý, bude to ještě větší, než nyní toto, stejně tak i odsouzení.**”

Dnes jsme zde a vidíme, jak tentýž Bůh činí to samé. Věřím, že v den soudu vystoupí a odsoudí tuto generaci. Neboť ona činila pokání a věřila zvěsti, kterou kázal Šalamoun. Tím věřila Bohu. Viděla něco pravého.

Vy víte, v čem je dnes problém. Je mnoho lidí, velmi mnoho lidí, kteří přicházejí k nějaké církvi a patří k ní a spokojí se s nějakým vyznáním víry. Viděli tak mnoho falešného, tak mnoho obrazů a mnoho velkých krásných staveb. Nenechte nás nikdy dojít tam, abychom toto považovali za důležité. Bůh nebydlí ve velkých stavbách; ON bydlí ve vašem srdci. Bůh nebydlí v rozumovém školení; toho jest daleko vzdálen. ON bydlí ve vašem srdci, tam, kde je pokora.

ON bydlí ve Svém Slově. Jeho Slovo proniká do vašeho srdce, projevuje se tam a dosvědčuje se. ON vykládá Svě vlastní Slovo skrze vás. Snaží se nalézt někoho, koho by mohl použít, aby ukázal, že je stále ještě Bohem. ON jím je. Učiní to, jestliže jen někoho najde, ke komu by mohl mluvit. Ženě s krvotokem může stále ještě říci totéž, jako tenkrát. Může stále ještě činit to samé, zjevovat to, činit to zřejmým. Je možné být v Boží přítomnosti, aniž bychom to poznali.

To mi připomíná jednu malou příhodu. Možná, že jsem vám ji už jednou vyprávěl. Nevím. Hodí se sem. Jak všichni víte, jsem myslivec (lovec). Vždycky jsem lovil v lesích severu. Tam jsem měl přítele jménem Bert Call. Byl dobrým lovcem, poloindián. O něj se člověk nemusí starat. Nikdy nezabloudil. Byli jsme opravdu dobří kamarádi. Ale on byl ve svém srdci ten nejzlomyslnější člověk, jakého jsem kdy viděl. Neměl vůbec žádné srdce. Jednoduše střelil na kolouška – to jsou mladé vysoké zvěře –, jen aby mě rozladil. Přitom řekl: „Vy kazatelé jste zbabělci. Billy, ty bys byl dobrým lovcem, kdybys nebyl kazatelem.” Mínil: „Jsi příliš zbabělý.”

Odpověděl jsem: „Berte, to nemá se zbabělostí nic společného.”

Když to zákon dovoluje, pak je to v pořádku zastřelit kolouška. Abraham nechal porazit telátko a předložit je Pánu, Bohu. Není to velikost, nebo pohlaví, na čem záleží.

Ale jde při tom o tu zlomyslnost. Střelil kolouška a smál se tomu. Měl z toho legraci, že mi jich bylo líto.

Když jsem tam jeden rok zase střílel, vymyslel si píšťalku, vá-bítka, kterým mohl napodobit hlas kolouška, když volá svou matku. Řekl: „Zdar, Billy. Dřív, než dnes půjdem ven, chtěl bych ti ukázat, co mám.” A ukázal mi ji.

Odpověděl jsem: „Berte, něco takového přece nebudeš používat.”

Odpověděl: „Starej se o své záležitosti.” Ten chlapec měl přitom oči jako ještěrka, podobné jako mnohé ženy, které si šminkují oči. Víte už jak. Takovýma ještěřčíma očima se na mě díval, že jsem se téměř lekl.

Řekl jsem: „Berte nedělej to.”

Odpověděl: „Pch, ty zbabělý kazateli.”

Přišel jsem tam trochu pozdě. Na severu je zvěř velice plachá. Zde ti jeleni dlouhouši k vám přiběhnou, ale ne tam ti s bílou kelkou. Sotva začne sezóna honu, zmizí. Mluví se o Houdinim, který byl v tom směru mistrem, ale proti nim je amatérem. Bylo tedy pozdě, doba honu již začala a zvěř zůstávala schovaná. Vycházeli na paši v noci při měsíčku a ve dne spali. Šli jsme velice daleko nahoru, až k Jeffersonovu štítu a pak dokonce k Mount Vashington. Leželo asi 15 cm sněhu. Počasí bylo ideální, ke stopování. Ale nenašli jsme ani stopu.

Řekl: „Co si o tom myslíš, Billy?”

Odpověděl jsem: „Zaplašils je svými starými puškami, kterými střílíš.”

Šli jsme dál. Bylo 11 hodin. V termosce jsme vždycky měli s sebou horkou čokoládu. Když se člověk zranil, působí čokoláda a svačina velice osvěživě. Asi v jedenáct, nebo v půl dvanácté jsme došli na světlinu velikosti této plochy, nebo budovy, bez stromů. Postavil svou zbraň ke stromu, sedl si tam a sáhnul dozadu. Myslel jsem, že sahá po své termosce a myslel jsem si: „Teď budeme jíst.”

Většinou chodíme na vrchol a jíme. Pak jde jeden jedním a druhý druhým směrem, pak se zase sejdeme. Známe tam krajinu dobře. Když složíme kus (zvěřinu), pověsíme ji a jdeme zpět, protože víme, že ji druhý pomůže odnést. Proto jsem si myslel, že si teď asi vezme své jídlo a pak se rozdělíme, poněvadž jsme již dosáhli téměř hranici lesa.

Sáhl dozadu. Tak jsem si vzal svou termosku, nalil si čokoládu a zase všechno uložil. Ale on vytáhl tu píšťalku z tašky a zapískal. Přitom se na mě podíval zase těma ještěřčíma očima a zapískal ještě jednou. Když to udělal, zvedla se ve vzdálenosti sotva délky této budovy laň.

Pokud to některé z našich sester neznají, laň je samice, která má mládě. To vábení znělo jako nářek mláděte, proto laň vstala. Každý lovec ví, že poledne je špatný čas k lovu, protože zvířata odpočívají.

Zvedla se tedy a rozhlížela se. Mohl jsem ji vidět téměř zřetelně. Otočil se, podíval se na mě a znovu začal vábit. Místo aby utekla pryč, vstoupila přímo na světlinu.

To je neobvyklé, to jinak nedělá. Lovec to ví. Nedělá to, ale ona šla přímo tam. Proč? Protože byla matkou, a tam plakalo mládě. To je jednoduše její přirozenost, být mateřská a jít se podívat po tom mláděti.

Bert se tam podíval, otevřel závěr pušky a nabil patronu 30-06. Byl střelcem, jehož střela byla vždy smrtelná. Viděl jsem, jak na ni zamířil, a věděl jsem, že jí její věrné srdce hladce prostřelí poloplášťovou střelou 180 Grain. Myslel jsem si: „Jak to můžeš udělat, Berte? Jak můžeš být tak špatný a vyvábít ven tu samici, matku a vystřelit jí srdce z těla, zatímco hledá své mládě? Jak můžeš být tak brutální?“ To jsem si jen myslel. Viděl jsem jak mířil.

Nemohl jsem se na to dívat. Bylo to příliš. Možná, že jsem skutečně zbabělec. Otočil jsem se k němu zády a pomyslel si: „Ó, Bože, jak to může udělat? Jak může být člověk tak padlý a té ubohé věrné matce prostřelit srdce?“

Nechtěla se tím přece chlubit, nechťela se přece předvádět. Byla matkou, viděla, že na ni lovec míří puškou, ale utekla? Ne. Její dítě bylo v nouzi a ona je hledala.

Jak už jsem řekl, otočil jsem se k němu zády a začal říkat: „Pane, můj Bože, jak to jen může udělat?“ Čekal jsem a čekal, ale rána nevyšla.

Když jsem se otočil, viděl jsem, jak se zbraň houpala sem a tam. Nemohl ji už klidně držet. Tu se otočil také on: Ty velké ještěřčí oči se změnilly; slzy mu tekly po tvářích. Hodil svou pušku na svah a řekl: „Billy, mám toho dost. Přiveď mě k tomu Ježíši, o kterém stále mluvíš.“

Tam na té sněhové závěži jsem ho přivedl ke Kristu. Proč? Protože viděl něco pravého, něco opravdového; „Když tito mlčí, budou kameny křičet!“ Tato matka nic nepředváděla. Byla to pravá matka. Bylo jí jedno, jestli to znamená její smrt. Stála tu, smrt před očima. Věděla, že kulka může vyletět každým okamžikem a provrtat její srdce. Hledala své dítě!

Ó, kéž bychom mohli být takovými křesťany, jako byla tato laň matkou. Narodila se jako matka. Narodila se, aby se stala matkou. My jsme se narodili,

abychom věřili Slovo Boží. Narodili jsme se, abychom věřili Ježíši Kristu. Skloníme své hlavy.

Jak mnozí by chtěli zvednout svou ruku a říci tím: „Bratře Branhame, chtěl bych být opravdu takovým křesťanem, jako byla ta laň matkou. Přeji si, aby bylo mé srdce tak Kristu naplněno, abych tváří tvář všemu protivenství zůstal stát a byl pravým křesťanem, jako ta laň byla (pravou) matkou. Takový zážitek bych si přál mít.” Chcete zvednout své ruce? Bůh vám žehnej! To je krásné; Bůh vám žehnej. Je vás tak mnoho! Jsem tak vděčný, že stále ještě máte v sobě dost tohoto pravého, abyste mohli věřit.

Co by bylo, kdybyste nemohli věřit? Nebylo by smutné, vidět nevěřícího, jehož srdce je tak zatvrzelé, že nemůže vůbec věřit? Který je odsouzen k smrti tam, ztracen, a neví, to? Nezná také ani hodinu, ve které smrt zaklepá na jeho dveře. Všichni musejí přejít do věčnosti.

Ježíš řekl: „Když někdo není znovuzrozen, když se nestane pravým křesťanem, jako byla ta laň matkou, neužít Boha.” Jste ztraceni, úplně jedno, do kolika církví přistoupíte. Mluvil s Nikodémem, náboženským vedoucím oné doby. ON řekl osmdesátiletému muži, že musí být znovuzrozen. Musel by být takovým druhem křesťana, jako ta laň byla matkou.

Nepozvedl někdo svou ruku, kdo opravdu poznal přítomnost Boží? Poznáte ji a řeknete: „Vím, že jsem převrácený.” Když pochopíte, že to s vámi nesouhlasí, pak jste přítomnost Boží poznali.

Jestli ale nevíte, že jste převrácení, pak vás Bible nazve „ubohý”. V tomto církevním věku je církev „ubohá”, politováníhodná, chudá, slepá, nahá a neví to.

Představte si, že by nějaký muž nebo žena byli na ulici bídni, slepí, chudí, politováníhodní a nazí. Pak byste jim mohli říci, že jsou nazí a oni by vás poslechli. Ale co by bylo, kdyby nevěřili, že jsou nazí? Pak by jejich duševní stav nebyl v pořádku.

Stejně tak je to s duchovním stavem. Lidé jsou duchovně slepí, bídni, politováníhodní a nazí v očích Božích. Jsou hříšníky, kteří se skrývají za fíkovými listy nějaké denominace, ale nevědí to.

Chtl by ještě někdo zvednout ruku? Bůh vám žehnej. To je správné. Kež vás Pán požehná. Možná, že jste tu cizí a ještě jste Boha neviděli působit. Přesto řekněte ještě dřív, než něco uvidíte: „Přijímám to na základě Slova. Vím, že je zde Větší, než Šalamoun: Svatý Duch Boží je přítomen. Cítím to. Věřím tomu. Zvedám ruku. Jsem hříšník a prosím o záchranu.”

Nebeský Otče, požehnej všechny, kteří svou ruku zvedli. Prosíme, aby se všem hříšníkům dostalo Tvého milosrdenství. Možná, patří k nějaké církvi, ale to přece neznamená, že nejsou hříšníci. Zvedli své ruce, protože by chtěli být zachráněni. Pane, něco jim stálo blízko. Poznali Ducha svatého. Poznali, že to byl Bůh, který jim řekl, že ještě neučinili zážitek, který potřebují, a proto své ruce zvedli.

Řekl jsi: **„Kdo přijde ke Mně, toho nevyženu.”** Vím, že je to pravda. V evangeliu Jana 5,24 jsi říkal: **„Kdo Mé slovo slyší a věří Tomu, který Mne poslal, ten má věčný život a nepřijde do soudu, nýbrž přešel ze smrti do života.”** **„Kdo přijde ke Mně, tomu dám věčný život a vzbudím ho v nejposlednější den.”** To jsou Tvá zaslíbení, Pane.

Ke každému z nich mám požadavek. Možná, že jsou někteří z nich křesťané, Pane, kteří se snaží život překonat a denně žít lépe. Přáli by si prožitek, aby jejich proměna byla lepší. Také oni zvedli své ruce. Otče, prosím, abys jim požehnal. Kéž by našli dnes večer v Kristu, Slovu, které se mezi námi stalo tělem, plnou spokojenost. Dopusť to, Pane. Svěřuji ti je ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Bůh vás žehnej. Ještě si klidně na okamžik sedněte. Ó, již jsem pět minut přetáhl. Promiňte mi, neměl jsem v úmyslu tak dlouho mluvit. Prosím, dovolte, abychom ještě maličko zůstali. Dejte mi ještě několik minut.

Jak mnozí vědí, co byl Bůh? Víme, co o Něm říká Bible, totiž: **„ON je týž včera, dnes i na věky.”** Ježíš řekl v evangeliu Jana 14,12: **„Kdo věří ve mne, bude skutky, které já činím, také činiti.”** Ne zdánlivě věřící, nýbrž **„Kdo ve Mne věří!”** Souhlasí to, mí kazatelé - bratři? Je to pravda. Kolik čtenářů Bible ví, že je to pravda? Nebe a země pomínou, ale Jeho Slovo nepomine. To ON zaslíbil.

Bezpochyby jsou mezi vámi také nemocní. Neznám vás a chtěl bych dokázat, co jsem předtím říkal o Andělu Páně v dřívějších dnech. Ježíš řekl, že při příchodu Syna člověka to bude tak, jako ve dnech Lotových. Rozuměli jste, o čem jsem mluvil? Jména a všechno ostatní souhlasí a také církev se nachází na svém místě. Chápete to? Jsem si jist, že jste četli mezi řádky, co jsem nevslovil, a víte, co míním.

Co zde dělám? Proč bych zde stál, kdybych byl podvodník. Kdyby tomu tak bylo, pak by byl pro mne čas odejít. Pak bych již nechtěl žít. Raději bych zemřel. Byl bych všechno ostatní raději, než být podvodníkem. Co by se mnou Bůh učinil? Nevím ani, jestli přežiji příští noc a vy také ne. Ale podvodníci být

nechceme. Co by to bylo platné, být podvodníkem, když zároveň máte možnost být upřímní. Ale hleďte, připadá vám to cizí.

Pohleďte, tvrdím, že se musí vyplnit místa Písma, která jsem předčítal a na která jsem již v obou předcházejících večerech poukazoval, totiž, co Ježíš byl a co Jeho přítomnost nyní působí. Jak víme, má se v posledních dnech vrátit a dosvědčit se skrze lidské tělo stejným způsobem. To víme všichni. Jsme si toho vědomi? Řekněte amen, je-li tomu tak. „Amen.” Dobře. Pro vaši útěchu řeknu vám Jeho jménem následující: ON je zde, tentýž Bůh, který sestoupil dolů a mluvil s Abrahamem. Obrátil svá záda ke stanu, ve kterém se nacházela Sára, a věděl, co si myslela.

Totéž činil, když byl na zemi. Podíval se po shromáždění a poznal, co bylo v jejich srdcích. Jedna žena se dotkla Jeho roucha. Rozhlížel se, dokud ji nenašel, a pak jí to řekl.

Slepý Bartimeus se dotkl Jeho roucha, přičemž zvolal: „**Synu Davidův, smiluj se nade mnou!**” Bylo to vzdáleno asi 200 metrů od místa, kde kráčel kolem. Jeho víra zadržela Syna Božího na jeho cestě. Obrátil se a pravil: „Přineste ho sem!”

Malý Zacheus vylezl na strom a skryl se tam. Také on nemohl uvěřit, že ON je prorokem. Když šel Ježíš kolem, zůstal stát pod stromem, podíval se nahoru a pravil: „Zachee, spěšně sestup dolů.” Zavolal ho jeho jménem.

Ježíš ještě nikdy neviděl Petra. Ondřej ho vzal s sebou. Když ho viděl přicházet, pravil: „Tvé jméno je Šimon, jsi synem Jonáše.” Nazval ho jménem a řekl mu, kdo byl.

Natanaelovi řekl, kde byl a co dělal.

Ženě u studny vylíčil stav, ve kterém se nacházela a v čem byla její nouze a trápení.

To byl Bůh, přátelé. Kdo tomu věří z celého srdce? Řekněte: „To musel být Bůh.”

Kdo z vás ví, že o vás nic nevím? Zvedněte svou ruku a dosvědčte tím: „Vím, že tento muž o mne nic neví. Je jen člověkem.” To jsem – jenom váš bratr. Jsem zde a pokusím se vám pomoci.

Přesto to dosvědčuji. Kdo četl mou knihu a ostatní? Víte a věříte, že je to pravda? Toto jsou poslední dny. Kéž by nám nyní Pán Ježíš pomohl.

Mohl by dnes večer přijít. Nikdo ať teď nechodí kolem. Zůstaňte sedět, kde jste a věřte. Pak Pán Ježíš sestoupí dnes večer dolů a potvrdí skutky, které

předpověděl, které zaslíbil. Když ON to potvrdí jako pravdu, budete pak v Něj věřit? Věřte!

Nebeský Otče, mluvil jsem teď o Tobě a vyložil, co jsi byl, co jsi... Převzal bys nyní, prosím, to další? Lidé ve shromáždění mi jsou naprosto cizí. Necháš se nám dnes večer poznat, Pane, abychom věděli a poznali, že se tato místa Písma splnila, a že Ježíš Kristus je včera, dnes i na věky stejný? Když žijeme v posledních dnech, musí se projevovat, jak to pro poslední dny zaslíbil, totiž tak, jako ve dnech Sodomy, dřív než dostal Abraham svého zaslíbeného syna. Nyní čeká královské semeno Abrahamovo na Královského Syna a totéž se má nyní stát. Souhlasí dokonce místa, doba, jména, všechno je na svém správném místě, Otče. Pomož nám. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, amen.

Chtěl bych, abyste se teď všichni modlili. Co vám stále chybí, prostě HO o to. ON je přece Veleknězem.

Rád bych věděl, kolik je v budově kazatelů. Prosím, zvedněte přece všude své ruce, počítám, že jich je asi 30 - 40. Jak mnozí z vás vědí, že je v Novém zákone napsáno v dopise Židům, že Ježíš Kristus je nyní Veleknězem, který má soucit s našimi slabostmi? Zvedněte své ruce a řekněte: „Vím, že je to pravda. Stojí to v Písmu.“ Tak je to. Dobře.

Jestliže je Velkoknězem, pak je včera, dnes i na věky Tentýž. Jestliže se Ho dnes večer dotknete, pak ON bude jednat právě tak, jak to činil tenkrát. Souhlasí to? Jak to činil včera.

Zena se dotkla Jeho roucha. Říkáte: „Ano, kdybych to mohl!“ Vaše víra se HO dotkne. Necítil to tělesně. Byla to víra té ženy, která se dotkla Jeho roucha. Vaše víra se Ho může dotknout nyní. Věříte tomu?

Když se tedy Slovo Boží projeví, zjeví ON totéž a totéž ukáže. Věříte tomu z celého srdce? Dobře. Důvěřujte MU; věřte MU. Nepochybujte, ale věřte Bohu, že to učiní. Zavolám nejprve někoho odtamtud, pak odtamtud. Modlete se proto a věřte z celého srdce. Když Bůh na jednom na dvou, které znáte něco učiní, co je bezchybné, jak mnozí z vás pak budou věřit, že můžeme Jeho přítomnost poznat? Více nepotřebujeme. To stačí.

Dáma, která sedí tamhle a dívá se na mne, má bolesti srdce. Věříš, že Bůh tvé srdce uzdraví a tebe učiní zdravou? Máš bolest srdce. Jestli to souhlasí, zvedni ruku. Jsem ti cizí, neznám tě, ale je to pravda. Myslím tebe, tu šedovlasou dámu, která sedí tamhle. V pořádku.

Tamhle ta dáma v zelených šatech zvedla ruku. Máš artritidu. Věříš, že Bůh artritidu uzdraví? Jestli to souhlasí, zvedni svoji ruku. Dobře. Něco nad tebou

přešlo, že? Je to světlo. Jak mnozí kdysi viděli fotoobraz tohoto světla? Tam visí přesně nad tou paní. Zcela náhle přešel nad tebou opravdu milý pocit. To přišlo odtamtud. Bůh ti požehnal, vyléčil, uzdravil tě. Věříš tomu?

Věříš, že ví, co s tebou nesouhlasí? Jen ON tě může vyléčit. Je to tmavý stín - epilepsie. Jestli to souhlasí, zvedni svou ruku, mladá dámo. Myslíš teď trochu jinak, než ještě před několika minutami, že? Stalo se to, když jsem dokončil vyzvání. Jestli teď věříš z celého srdce, zmizí záchvaty. Přijmeš to a budeš věřit z celého srdce? Bůh ti požehnej. Jdi a věř.

Dáma, která sedí zde, má žaludeční potíže. Věříš, že tě Bůh uzdraví? Ty zde na konci řady, věříš, že tě Bůh uzdraví z tvých žaludečních potíží? Ano? Přijímáš to? Dobře. Bůh ti žehnej.

Té paní jsem úplně cizí. Neznám ji, je to pouze žena, která tam sedí. Ale Bůh ji zná. Věříte teď z celého srdce? Amen! Dobře. Jen věřte.

Dáma, která sedí tam na konci, má bolesti žlučníku. Má žlučnickové kameny a bolesti jater. Jestli to souhlasí, zvedni svou ruku. Jsem ti zcela neznámý. Je to pravda? Hleděte.

Dáma vedle tebe také trpí. Nevidíte světlo nad tou ženou? Ta žena má bolesti ledvin. To souhlasí. Má otravu moče v ledvinách. Jestli to souhlasí, zvedni svou ruku. Zena, která se tě teď dotkla, trpí nervozitou. Jste zde obě cizí, nepocházíte odtud. To souhlasí, že? Jste z Iowy. To město se jmenuje De Moines. To souhlasí, že? Věříš, že Bůh mi může říci tvé jméno? Jako to řekl Petrovi? Kéž bys jen mohla věřit z celého srdce! Tvé jméno je paní Volfová. Jestli to souhlasí, zvedni svou ruku. Dobře. Vrať se zpět uzdravena, Ježíš Kristus tě uzdraví.

Poznali jste Jeho přítomnost? Věříte, že ON je zde? Nechcete si vzájemně pokládat ruce, dokud je na vás Duch svatý? To je Duch svatý na vás. Každý teď může být uzdraven, budete-li jen tomu věřit. Věříte tomu z celého srdce? „Amen!”

Nebeský Otče, nyní je zde ještě jen víra. Odříkáme se nyní všech temnot. Když propukne probuzení, přijde vlna přes vodu a pohne jí nahoru a dolů.

Jak jsem řekl na začátku, aby vyplavila nevíru. Kéž by byla veškerá nevíra odňata, dokud proudí Duch svatý mezi lidmi sem a tam, kéž by síla Boží dnes večer osvobodila každého trpícího.

Zlořečím ďáblu. Satane, nejsi nic jiného, než klam. Byl jsi odhalen před těmito lidmi důkazem podle Písma, živoucím a zmrtvýchvstalým Ježíšem. Prikazuji ti při živém Bohu vyjít z těchto lidí a opustit je, ke cti Boží.

Všichni, kteří jste přijali své uzdravení, vstaňte a řekněte: „Věřím. Je jedno co se stane, jak dlouho to bude trvat, vím přesto, že se uzdravím. Přijímám to z celého srdce.”

Zvedněte nyní své ruce. „Dík buď Tobě, Pane.” Čest buď Bohu. Chvalte HO! Tak je to správné. Zvedněte své ruce a chvalte Ho za své uzdravení, jak to činíte ve svých sborech.
